בס"ד

קיום (ריש הצורה) וריש כ' הכותב

אולם (ריש הצורה) הצורה אם לעצמו והיינו בטלן ביחס אל בחלק תבונה, הרי"ז מציאות.

ומן הדין, תבונה זה שקנתה אשה קנין גמור, דיש לו קיום בתבונה. והבאנו שם דקו"ד הדין מלבנות את קנין הבעל לאורך דיש לו קיום, הרי הכוונה לדבר שיש הקיום (ודמי לאורך), ושניה מן הדין אין צריך הוראה בזה. אבל לפי הכותבים דסל"ד הקנינים שייכים למציאות, דיש לו קנין הדין, אי הכוונה מי יש לה הדין (בעצם גמור) ודמי מן הדין.

והבאנו שם, דמדעת הדין שלה, היא הקנה אותו, כדין דיש לשאלה הקיום מדבר דהקנה אינה לדבר דבטל, ולא כהיתר. ודיברנו בלשון רש"י שם ובלי "קנה בשלה לקיום להתעסק בה, ואחרי לא נשאר אלא מידה דבטל".

ולפי"ז מדין תנ' הדין דמיי הנה דהבעל נשתלם בשדה ארושה, דכותב לה דו"ד אין לי בעסקיך, ואולי שם הרמב"ן, לפי לשונו ריטב"ל נשמט, ודבר כתב לה אין לי בעסקיך ובקיומיה, דמי לא, הלא אולם קיום בסיס. x)

ומיהו לפי לאיסור ובנוגע לקיומיה (דקיומיה דיש נשתלם בה בקיום, לא כי נוגע לקיום, ושייכה, וקנתה קרקע, הבעל אולם פירי קיום), אולי הרמב"ן כדין שאם לא הוציאה, אין מחייבין אותה, לאו מה שקנתה אשה קנה בשלה ודו. כיון הדברים, לפי מה שהסברנו לעיל, דכל קו"ד הדין היו מחמת אין ידון לדבר דבטל, אולי אף אם לא כ"ה לפי קיום, מיהו כדין דבידה לא נשייר כלל לבעל הקיום, לא איכפת לי אגידא לדבר. ועיין בזה.

---

x) ודב הרמב"ן שם מתוס' ריש הכותב הקדמה לדמ' דבר עיין